

medmindre den ene eller den anden forælder misbruger det samvær og ikke sørger for, at barnet får et ordentligt samvær.

Kl. 15.45

SF vil så lave om på eller justere, således at det nærmest er samværsforælderen – altså den, der ikke har barnet til daglig, men eksempelvis har det hver 14. dag – der ligesom skal bevise, at det samvær, man har der hver anden weekend, skal være særlig godt for barnet. Det tror jeg faktisk ikke altid er let at bevise, specielt når nogle mennesker, der er mindre veltalende end andre, er oppe og skal forklare de sociale myndigheder og andre, at det her samvær, de har med deres søn eller datter hver 14. dag, er virkelig godt og positivt for barnet.

Så der mener jeg, vi skal slå fast, at det bedste er, at begge har samvær, og så er loven jo krydstalkar i øjeblikket, for den siger, at hvis samværet ikke er godt for barnet, så skal det nægtes – så skal det afslås. Så derved mener jeg, vi har den sikkerhed, der skal til på det område.

Så er det næste delelement et forslag om, at ethvert barn – et 8-årigt, 10-årigt eller et 12-årigt barn – skal kunne kræve eller forlange, at statsamtet tager stilling til det samvær, som dets forældre nu er blevet enige om. Det er jeg altså lodret uenig i. Hvis to forældre, som er skilt, er enige, både manden og kvinden, om, at det her er bedst for deres søn og deres datter, at de har aftalt det, og det virker, så synes jeg ikke, at lille Johanne eller Helge Adam skal have mulighed for at henvende sig til statsamtet og sige: Det, far og mor er enige om, og det, at jeg er hos far hver 14. dag og ellers hos mor, vil jeg godt have lavet om.

Der synes jeg, vi skal have så stor tiltro til de to forældre, som har fået det barn i fællesskab, og som i fællesskab er enige om, hvad der er bedst for ham eller hende, at det er deres afgørelse.

Hvis man fulgte SF's forslag, ville det jo være naturligt at sige, at så skal det selvfølgelig også gælde alle andre børn. Så skal det også gælde børn i de to tredjedele af alle ægteskaber i Danmark, der faktisk ikke er opløst. Jeg tror da, at i mange af de ægteskaber, der holder, og som der trods alt er et flertal af, hvor man har en søn eller en datter, og hvor man eksempelvis i sommerferien på de 7 uger siger, at der skal du en uge op og besøge bedstemor og bedstefar i Holstebro, siger sønnen på 12 år: Det gider jeg sørene ikke. Jeg vil hellere ud at spille fodbold med gutterne. Så siger far og mor: Jamen det har vi altså be-

stemt, og det vil bedstemor og bedstefar gerne, og det skal du. Skulle den søn så også have mulighed for at ringe til statsamtet og sige, at det vil han ikke, og så skulle statsamtet behandle sagen? Det er jo nøjagtig det samme tilfælde, for der er to forældre, der er enige.

Der synes jeg i virkeligheden, at man næsten gør barnet til en voksen og prøver på at give barnet ansvar for noget, det ikke har. Det tror jeg næsten er det værste man kan gøre for børn. Børn skal have lov til at protestere og brokke sig og beklage sig og klage og komme med konstruktive forslag, men de skal også vide, at de i sidste instans er børn, og det vil sige, at de har nogle forældre, der i sidste instans træffer afgørelsen, så der er nogle faste rammer.

Der skal være, for at citere hvad jeg tidligere har sagt, det bedste i ethvert barns opdragelse. Det er de tre konservative k'er: krav, konsekvens og kærlighed – og mest af det sidste. Jeg mener ikke, man viser barnet kærlighed ved at lade det kunne klage til et statsamt om noget, som begge forældre er fuldstændig enige om, og som er godt for barnet.

Det sidste i SF's forslag er jeg så helt enig i. Det er det med, at der bliver mulighed for at snakke med barnet, tale med barnet og høre barnet også under 12-års-grænsen. Det er jeg meget glad for at socialministeren tog imod og nedsætter et – håber jeg – hurtigtarbejdende udvalg, der kan komme med noget om, hvordan vi klarer det.

Nu er tiden ved at løbe. Med hensyn til Kristendemokraternes forslag kan jeg kun så nå et punkt. Det er jeg ked af, men lad mig lige tage det. Det er nr. 6. Det er om, at forældre med fællesbørn under 16 år altid skal tage imod et mæglingstilbud.

Jeg synes, det er godt i masser af tilfælde, at man forsøger at gå til mægling og se, om man ikke kan blive enige om noget. Men hvis to voksne mennesker er hundrede procent enige, eller den ene ikke vil til mægling, så tror jeg, vi igen skader forholdet og vedkommendes indstilling, hvis han eller hun bliver tvunget op til en mægling, som vedkommende har sagt at vedkommende ikke vil.

Så der mener jeg altså i virkeligheden, at vi gør barnet en bjørnetjeneste, og bjørnetjeneste betyder altså ikke, som mange unge tror, en god tjeneste. Det betyder det modsatte, det gør barnet en dårlig tjeneste, så derfor er jeg ikke enig i det.

Så er tiden desværre udløbet.